

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Zdenky Reisenaurovej a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci navrhovateľa: **H.**, nar. X. vo V., naposledy bytom v zahraničí T., t. č. PT R., s povolenou dlhodobou priepustkou na adrese: N., proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad**, Bratislava, Pivonková 6, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia odporcu č. ČAS:MU-577-12/PO-Ž-2008 zo dňa 14. októbra 2008, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Saz 96/2008-15 zo dňa 20. januára 2009 takto

r o z h o d o l

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Saz 96/2008-15 zo dňa 20. januára 2009 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie č. ČAS:MU-577-12/PO-Ž-2008 zo dňa 14. októbra 2008, ktorým odporca podľa ustanovenia § 13 ods. 1 a § 20 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia (ďalej len zákon o azyle)

navrhovateľovi neudelil azyl na území Slovenskej republiky, podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona o azyle navrhovateľovi neposkytol doplnkovú ochranu a súčasne podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle rozhodol, že u navrhovateľa neexistuje prekážka administratívneho vyhostenia do V. podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o pobyte cudzincov).

Krajský súd sa stotožnil so záverom odporcu, že u navrhovateľa neboli splnené podmienky pre udelenie azylu na území Slovenskej republiky a rozhodnutie odporcu o neudelení azylu je vecne správne a v súlade s ustanovením § 13 ods. 1 zákona o azyle.

Podľa krajského súdu v prejednávanej veci v správnom konaní odporca dostatočne zistil skutkový stav vo veci, vysporiadal sa so všetkými skutočnosťami uvádzanými navrhovateľom počas azylového konania a stotožnil sa so záverom odporcu, že v prípade navrhovateľa nebola preukázaná opodstatnenosť obáv z prenasledovania z rasových, národnostných, náboženských dôvodov, dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine tak, ako to vyplýva zo Ženevského dohovoru z roku 1951 o postavení utečencov a zo zákona o azyle.

Poukázal pritom na to, že sa jedná o štvrtú žiadosť navrhovateľa o azyl, pričom obavy o svoj život pre usporadúvanie náboženských akcií vo V. nemohlo byť vyhodnotené ako opodstatnené, nakoľko nebolo navrhovateľom preukázané, že on osobne bol prenasledovaný v mieste svojho bydliska, kde žil až do odchodu z V. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na to, že sám navrhovateľ potvrdil, že nikdy nebol zaistený, bol iba upozornený, aby s organizovaním akcií prestal. Podľa krajského súdu odporca dôvodne poukázal vo svojom rozhodnutí na snahu navrhovateľa zlegalizovať si svoj pobyt na území SR po odmietnutí predĺženia jeho pobytu za účelom podnikania, pričom navrhovateľ podáva opakované žiadosti o azyl s uvádzaním dôvodov, o ktorých už bolo rozhodnuté. Konkrétne problémy s políciou vo V. nemal a samotné upozornenie políciou nie je možné považovať za prenasledovanie podľa § 2 písm. d/ zákona o azyle.

Krajský súd uviedol, že odporca postupoval správne, ak po zvážení skutkového stavu nenašiel dôvod ani pre udelenie doplnkovej ochrany navrhovateľovi podľa § 13a zákona o azyle, pretože nepovažoval navrhovateľove dôvody za dôvody, pre ktoré by bol navrhovateľ

v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia v zmysle § 2 písm. f/ zákona o azyle.

Odporca nezistil žiadne skutočnosti, pre ktoré by navrhovateľovi v súvislosti s týmito dôvodmi hrozilo nebezpečenstvo prenasledovania v prípade jej návratu do V. Preto možno podľa krajského súdu predpokladať, že ani po návrate do krajiny pôvodu mu žiadne prenasledovania nehrozí, prípadne nehrozí mu, že by mal byť mučený alebo podrobený krutému, neľudskému, či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie. V odvolaní navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Navrhovateľ namietal, že krajský súd ani odporca neprihliadli na vážnosť politickej situácie v krajine pôvodu. Krajskému súdu vyčítal, že neprihliadol na možné prenasledovania z dôvodu podania žiadosti o azyl v inej krajine, ktorou nepriamo vyjadril nesúhlas s politickou situáciou v krajine pôvodu. Podľa navrhovateľa, odporca nevenoval náležitú pozornosť ani výroku administratívneho vyhostenia navrhovateľa do V., kde by bola jeho bezpečnosť ohrozená.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 26. mája 2009 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Podľa § 8 písm. a/ zákona č 480/2002 Z.z. o azyle účinného od 1.1.2008 ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu,

alebo je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd (písm. b/.

Podľa § 10 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí (ods. 1).

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Ministerstvo udelí azyl aj dieťaťu narodenému azylantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 4).

Podľa § 13 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa §13c ods. 1 zákona o azyle § 13c ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i), rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu; ak ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu, nepredĺži doplnkovú ochranu alebo zruší doplnkovú ochranu, okrem zrušenia doplnkovej ochrany podľa § 15b ods. 1 písm. d), vo výroku rozhodnutia tiež uvedie, či existuje prekážka administratívneho vyhostenia podľa osobitného predpisu. 9a)

Podľa § 58 ods. 1 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov (účinného od 1.1.2008) cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bol ohrozený jeho život z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie, alebo v ktorom by mu hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie, alebo trest. Rovnako nemožno cudzinca administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom mu bol uložený trest smrti alebo je predpoklad, že v prebiehajúcom trestnom konaní mu takýto trest môže byť uložený.

Cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bola ohrozená jeho sloboda z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie; to neplatí, ak cudzinec svojím konaním ohrozuje bezpečnosť štátu, alebo ak bol odsúdený za obzvlášť závažný trestný čin 21) a predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku (ods. 2).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území SR, o neposkytnutí doplnkovej ochrany a rozhodnutie o tom, že u nich neexistuje prekážka administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom

prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o neudelenie azylu navrhovateľovi na území Slovenskej republiky nepreukázaním opodstatnenosti obáv z prenasledovania z rasových, národnostných, náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, tak ako to vyplýva zo Ženevskej konvencie z roku 1951 o právnom postavení utečencov a zákona o azyle.

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území SR, o neposkytnutí doplnkovej ochrany a rozhodnutie o tom, že neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o neudelenie azylu navrhovateľovi na území Slovenskej republiky nepreukázaním opodstatnenosti obáv z prenasledovania z rasových, národnostných, náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, tak ako to vyplýva zo Ženevskej konvencie z roku 1951 o právnom postavení utečencov a zákona o azyle.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa a obsahom správ o krajine pôvodu, (Správa o dodržiavaní ľudských práv vo V. za rok 2007 vydaná Úradom pre demokraciu, ľudské práva a prácu MZV USA zo dňa 11.3.2008, informácie z internetových stránok www.businessinfo.cz), z ktorých stručne popísal spoločensko-politickú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na posúdenie žiadosti navrhovateľa o udelenie azylu a na možné riziká návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu.

Z obsahu administratívneho spisu (z dotazníka žiadateľa o azyl zo dňa 26.9.2008) vyplynulo, že navrhovateľ zotrval na dôvodoch, ktoré uvádzal v predchádzajúcich azylových konaniach. Uviedol, že pokiaľ by bol nútený sa vrátiť do V., rozhodne by bol uväznený kvôli tomu, že v cudzej krajine požiadal o azyl. Okrem dôvodov, ktoré uvádzal v predchádzajúcich konaniach mal aj ďalšie problémy, je budhistického vierovyznania a komunistická vláda nielenže nepodporuje toto náboženstvo, ale budhistov priamo prenasleduje. Často sa zúčastňoval stretnutí a sedení budhistov. Polícia objavila ich miesto a stretnutie rozpustila, pričom sa stávalo, že ich krátkodobo zaistili na polícii a po vypočutí prepustili. Navrhovateľ nebol nikdy zaistený. Avšak obával sa toho. Preto z V. odišiel. Na otázku, prečo takýto dôvod neuvádzal v predchádzajúcich konaniach odpovedal, že takýto dôvod uvádzal, nevie, prečo to nebolo zachytené v zápisnici.

Z obsahu dotazníka žiadateľa o azyl zo dňa 10.7.2008 vyplynulo, že žiadosť o udelenie azylu odôvodnil totožnými dôvodmi ako v zápisnici zo 25.1.2007 a 15. 8.2005, kedy uviedol, že vo V. v rámci svojho vierovyznania usporadúval náboženské akcie (ktoré spočívali v uctievaní Budhu), ktoré boli podľa polície nelegálne. Uložili mu zákaz usporadúvať takéto akcie. Raz prišli za ním policajti domov a upozornili ho, že už viac nebudú takéto akcie tolerovať.

Po niekoľkých zásahoch a konfliktoch so štátnymi orgánmi v mieste bydliska mal pocit, že jeho sloboda vierovyznania bola obmedzená, a preto krajinu opustil. Na otázku prečo v žiadosti o udelenie azylu na Oddelení azylu PZ Adamov ako dôvod žiadosti uviedol ekonomické dôvody, odpovedal, že nerozumel policajtom, nevedel, čo podpisuje.

Odporca v napadnutom rozhodnutí poukázal na to, že sa jedná o štvrtú žiadosť navrhovateľ o udelenie azylu na území SR. Po prvý krát požiadal o azyl počas nelegálneho sa zdržiavania na území SR dňa 26.7.2005 z ekonomických dôvodov. Za účelom zdôvodnenia jeho prvej žiadosti bol dňa 15.8.2005 vstupný pohovor, kde ako dôvod žiadosti uviedol, že vo V. v rámci svojho vierovyznania usporadúval náboženské akcie (ktoré spočívali v uctievaní Budhu), ktoré boli podľa polície nelegálne. Uložili mu zákaz usporadúvať také akcie, cítil, že jeho sloboda vierovyznania bola obmedzovaná, preto krajinu opustil. Odporca o jeho žiadosti rozhodol negatívne, KS v Bratislave rozhodol o odmietnutí jeho opravného prostriedku, rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 3.11.2006.

Druhý krát požiadal o azyl alebo doplnkovú ochranu dňa 10.1.2007 z ekonomických dôvodov (zápisnica o podaní vysvetlenia pred Oddelením azylu PZ Adamov - Gbely), v dotazníku žiadateľa o azyl zo dňa 25.1.2007 uviedol, že o azyl žiada z tých istých dôvodov ako v predchádzajúcom konaní. Na otázku prečo v zápisnici o podaní vysvetlenia zo dňa 10.1.2007 uviedol ekonomické dôvody, odpovedal, že pri týchto úkonoch nebol prítomný tlmočník. Odporca rozhodol negatívne aj o druhej žiadosti o navrhovateľa o azyl, jeho rozhodnutie zo dňa 5.4.2007 bolo potvrdené rozsudkom KS v Bratislave č. k. 9Saz 100/2007-17 zo dňa 12.3.2008, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 19.4.2008.

O tretej žiadosti navrhovateľa o udelenie azylu rozhodol odporca podľa § 19 ods. 1 písm. i/ zákona o azyle tak, že konanie zastavil (nakolko navrhovateľ neuviedol žiadne nové skutočnosti, podľa ktorých by sa skutkový stav podstatne zmenil). Rozhodnutie odporcu nadobudlo právoplatnosť dňa 13.8.2008.

Z obsahu napadnutého rozhodnutia odporcu, ktorý rozhodoval o štvrtej žiadosti navrhovateľa o udelenie azylu (z dôvodu, že sloboda vierovyznania vo vzťahu k navrhovateľovi, ktorý usporadúval náboženské stretnutia, ktoré sa „nepáčili“ miestnej polícii, bola potláčaná) vyplynulo, že odporca ním uvádzané tvrdenia považoval vzhľadom na informácie o krajine pôvodu za nepreukázané. Vychádzal najmä zo skutočnosti,

že samotný navrhovateľ neuvádzal, že on osobne bol zaistený, vypočúvaný, resp. prenasledovaný za usporadúvanie uvedených náboženských akcií, pričom poukázal na informácie o krajine pôvodu, ktoré potvrdzujú, že vo V. je sloboda vierovyznania zaručená ústavou a vládny výnosmi, pričom všeobecný rešpekt k náboženskej slobode sa v priebehu roku 2007 zvýšil. Podľa zákona musia byť náboženské skupiny oficiálne uznané alebo registrované, najrozšírenejším náboženstvom je vo V. budhizmus, ktorý vyznáva približne polovica z 84 miliónovej vietnamskej populácie. Odporca v tejto súvislosti poukázal na to, že budhisti vo V., ku ktorým sa hlása aj navrhovateľ praktizujú svoje náboženstvo v súlade s Výkonnou radou vietnamského združenia budhistov, môžu svoje vierovyznanie slobodne uznávať.

Odporca súčasne poukázal na to, že navrhovateľ po tom, čo sa v roku 1999 legálne dopravil na územie SR, nepožiadal o udelenie azylu, ale začal pracovať ako pomocník vo veľkoskladoch vietnamských spoluobčanov a požiadal o povolenie na prechodný pobyt za účelom podnikania. Týmto konaním jednoznačne poprel, že mu vo V. hrozilo nebezpečenstvo, ktoré ho donútilo opustiť krajinu pôvodu. Odporca vyjadril pochybnosti o dôvodoch pre ktoré navrhovateľ požiadal o udelenie azylu aj z dôvodu, že v zápisniciach zo dňa 10.1.2007 a 7.7.2008 uvádzal, že vo V. bol nezamestnaný a na území SR požiadal o azyl z dôvodu, že by tu chcel zostať žiť a pracovať.

Je teda zrejmé z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého odporca vychádzal pri svojom rozhodovaní o tom, či u navrhovateľa existujú dôvody pre udelenie azylu podľa § 8 a § 10 zákona o azyle, resp. dôvody pre udelenie doplnkovej ochrany.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Pokiaľ teda odporca dospel k záveru, že dôvody navrhovateľa, pre ktoré žiadala udeliť azyl na území Slovenskej republiky nemožno považovať za relevantné pre udelenie azylu na území Slovenskej republiky a navrhovateľovi azyl neudelil, nepochybil, a krajský súd dôvodne považoval rozhodnutie odporcu z týchto dôvodov za zákonné.

Dôvody pre poskytnutie azylu sú zákonom vymedzené pomerne úzko a nepokrývajú celú škálu porušovania ľudských práv a slobôd, ktoré sú tak v medzinárodnom ako aj vo vnútroštátnom kontexte uznávané. Inštitút azylu je aplikovateľný v obmedzenom rozsahu, a to len pre prenasledovanie zo zákonom uznaných dôvodov, kedy je týmto inštitútom chránená len najvlastnejšia existencia ľudskej bytosti a práva a slobody s ňou spojené, pričom udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle je viazané objektívne na prítomnosť prenasledovania ako skutočnosti definovanej v § 2 písm. d/ zákona o azyle alebo na odôvodnené obavy z tejto skutočnosti, a to v oboch prípadoch v dobe podania žiadosti o azyl, teda spravidla v dobe bezprostredne nasledujúcej po odchode z krajiny pôvodu.

Primárnym dôvodom neudelenia azylu navrhovateľovi bolo nesplnenie relevantných podmienok pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle. S takýmto záverom bolo potrebné súhlasiť. Navrhovateľ požiadal o udelenie azylu z dôvodu obmedzovania jeho slobody vierovyznania. Tvrdenia o prenasledovaní z náboženských dôvodov navrhovateľ bolo potrebné považovať za nepreukázané, nie len pre nedostatok tvrdení (keď sám uvádzal že osobne nebol nikdy zaistený pre usporadúvanie náboženských akcií), ale aj pre rozpornosť jeho tvrdení s poukazom na informácie o krajine pôvodu, ktoré potvrdzujú slobodu vierovyznania, pričom práve budhistické vierovyznanie, ktorého vyznávačom je navrhovateľ je oficiálne uznané v krajine pôvodu, budhizmus, vyznáva približne polovica vietnamskej populácie, pričom informácie o krajine pôvodu, ktoré odporca použil v napadnutom rozhodnutí potvrdzujú všeobecný rešpekt k náboženskej slobode, ktorý sa v priebehu roku 2007 zvýšil.

Podľa odvolacieho súdu záver odporcu o tom, že navrhovateľ nenaplnil podmienky pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle je vecne správny a krajský súd nepochybil, keď jeho rozhodnutie potvrdil.

Vo vzťahu k druhej forme medzinárodnej ochrany, a to doplnkovej ochrane, odvolací súd uvádza, že jej zmyslom a účelom je poskytnúť subsidiárnu ochranu a možnosť legálneho

pobytu na území SR tým žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorým nebol udelený azyl, ale u nich by bolo (z dôvodov taxatívne uvedených v zákone o azyle) neúnosné, neprimerané či inak nežiaduce požadovať ich vycestovanie. Hoci sa aplikácia tohto inštitútu doplnkovej ochrany viaže k objektívnym hrozbám po prípadnom návrate žiadateľa do krajiny pôvodu, teda čiastočne k iným skutočnostiam nastávajúcim v odlišnom čase než v prípade aplikácie inštitútu azylu, sú pri rozhodovaní o udelenie či neudelenie doplnkovej ochrany do značnej miery určujúce tvrdenia samotného žiadateľa, z ktorých je potrebné vychádzať.

V predmetnej veci nebolo ani podľa odvolacieho súdu zistené závažné a potvrdené dôvody pre bezprostrednú a reálnu hrozbu vážneho bezprávia, tak ako je definované v ustanovení § 2 písm. f/ zákona o azyle, pričom v podrobnostiach na správny záver odporcu uvedený v jeho rozhodnutí odkazuje.

Odvolací súd k záveru, že odporca aj v tej časti rozhodnutia, ktorou rozhodol o tom, že u navrhovateľa neexistuje prekážka administratívneho vyhostenia do V. podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov náležite zistil skutkový stav a správne naň aplikoval citované ustanovenia zákona o azyle. Najvyšší súd Slovenskej republiky v podrobnostiach na tento správny záver odkazuje. Je potrebné tiež zdôrazniť, že existenciu prekážky vyhostenia podľa osobitného predpisu posudzoval odporca správne nie k dobe, kedy navrhovateľ krajinu opustil, ale k dobe svojho rozhodnutia a v postupe odporcu a jeho záveroch nezistil odvolací súd žiadne pochybenie.

Odvolacie námietky navrhovateľky neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, ktorý rozhodnutie odporcu potvrdil. Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za dôležité zdôrazniť, že navrhovateľ v priebehu administratívneho konania žiadnym spôsobom individuálne neidentifikoval svoje konkrétne problémy v krajine pôvodu, pre ktoré krajinu opustil. Jeho námietku, že krajský súd ani odporca neprihliadli na vážnosť politickej situácie v krajine pôvodu a že neprihliadol na možné prenasledovania z dôvodu podania žiadosti o azyl v inej krajine, ktorou nepriamo vyjadril nesúhlas s politickou situáciou v krajine pôvodu, vyhodnotil odvolací súd za nedôvodnú.

Krajský súd sa podrobne zaberá všetkými námietkami navrhovateľa uplatnenými v opravnom prostriedku, k ich vyhodnoteniu nemá odvolací súd žiadne výhrady, v podrobnostiach na tieto správne závery krajského súdu odvolací súd odkazuje.

Rozhodnutie odporcu o neudelení azylu, doplnkovej ochrany a rozhodnutí o tom, že u navrhovateľa neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa osobitného zákona bolo potrebné považovať za zákonné, preto odvolací súd rozsudok krajského súdu, ktorý napadnuté rozhodnutie odporcu potvrdil, považoval za vecne správny a podľa § 219 ods. 1 OSP ho potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 26. mája 2009

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu